

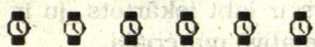
Universitātes avīze

Trešdiena, 1993. gada 8. septembrī. Maksā 5 santimus. Nr. 1.

Ko vasarā darija studenti, pat mācībspēki — varam nojaust, bet ko "Universitātes Avīzes" darbinieki, to var uzziņāt tikai lasot "UA". Par citu gaitām nākamajos numuros.

Apsveicam jūs un sevi ar jauno mācību gadu, LU dzimšanas dienu, un Romas pāvesta Jāņa Pāvila II ierašanos Latvijā un pie mums!

Kā arī apsveicam Starptautiskajā žurnālistu solidaritātes dienā!

Lūdzu neaizgulties! Ejiet klausīties lekcijas pie draugiem uz viņu fakultātēm un aiciniet draugus pie sevis! Gudri būsit taču!

PAVĒLE

par vienotu nodarbību grafiku

Ar 1993./94. akadēmiskā gada 1. semestri noteikt LU vienotu darba grafiku ar nodarbību sākumu sekojošos laikos:

1. nodarbība — 8.30
2. nodarbība — 10.30
3. nodarbība — 12.30
4. nodarbība — 14.30
5. nodarbība — 16.30
6. nodarbība — 18.15
7. nodarbība — 20.00

Rektors J. Zaķis

Jatino studentu svētkos

MĀRA DEDZIŅA ("Izglītība") foto

VAI VISI ZINA, KO NOZĪMĒ IEKOSTS ĀBOLĪTIS?

Lai arī remontdarbi Universitātē vēl ritēja pilnā sparā un teeja lielajā mājā bija no Merķeļa ielas puses, nomaldīties nevarēja. 6.augustā ar datoru salikts vēstījums un bultas

Apple Computer mācību centra izveidošanu uz minētās bāzes. Katru mācību gadu "StarLett" iekļaus mācību centrā jaunāko tehniku un programmlīdzekļus, un tā tas pa-

saviem studentiem." Cita starpā Dz. Reidzānes kundze ar ziedu pušķi sveica datorspeciālistu S.Takera kungu nozīmīgā jubilejā. Viņš viens no pirmajiem ar

🍏 Rozā lentai pieskaras no kreisās G. Kronbergs, prorektors R. Kondratovičs, Fizikas un matemātikas fakultātes dekāns O. Judrups

🍏 Klāt ir arī "UA" redaktore Ilze I. rindā no kreisās turpat līdzās datorspeciālisti R. Birziņa, J. Bičevskis, Dz. Reidzāne

🍏 Uz visu mierīgi noskatās U. Straujuma kungs, bet fonā ir šķīvīš ar āboliem un neredz šampanieša glāzes

norādīja, ka Macintosh mācību klases atklāšana notiks.

SIA "StarLett" direktors G.Kronberga kungs grieza lenti 11.auditorijas priekšā, jo viņi LU nodrošinājuši ar Macintosh datoriem LC II un Classic (vismaz astoņiem). Tāpat, vienojoties ar IMC (Independent Marketing Company), apņēmušies atrisināt jautājumu par autorizēta

redzēts trīs gadu garumā. LU savukārt apņēmusies apmācīt studentus datorzinātnēs ne mazāk kā sešas stundas dienā.

Vēsturiskā notikuma aculiecinieki vienprātīgi atzina, ka Macintosh vēsture Latvijā — tas ir Uldis Straujums.

Kā atgādināja prorektors R.Kondratoviča kungs — šī tipa datora ienākšana LU saistās ar J.Bluža kunga dāvinājumu pirms trim gadiem, un tas bija Macintosh SE — tagad kompjūteru vecmāmiņa. Arī "UA" tāds tika. Laika gaitā jaunākus modeļus ieguva zinātnes, ārējo sakaru daļa, arī valodu centrs. Šampanieša glāzes par jauno Mac apgūvēju sekmīgu apmācību pacēla arī kungi no IBM pasaules, konkrētāk — II.Bondara kungs no "ComputerLand". Sulīgi iekožot sarkanā ābolā, jautāja: "Vai IBM un Mac ļoti konkurē savā starpā?" Diskrētās matemātikas un programmēšanas katedras vadītājs J.Bičevska kungs, garšīgi graužot riekstus, atteica: "Katram ir savs Dievs, kam viņš tic un nevienam nav tiesības to noliegt. Tā mācu arī

makintošu salika arī LU kalendāru.

Interesenti mācību klasē varēs iepazīties ar bagātīgu literatūru. Pat Apple Computer IMC pārstāvēniecības Austrumeiropā pārdošanas direktors D.Krauskopfa kungs, laimīgi smaidīdams, esot teicis, ka centrs ir labi iekārtots, jo ir daudz informatīvā materiāla.

Pasākumu kuplināja daudzi mani kolēģi, tādēļ par 6.augusta notikumu uzzinās ne tikai jaunā žurnāla "Datortehnika" lasītāji. Un iekostam ābolam ir savs noslēpums.

Āboli garšo ILZEI BRINKMANEĪ

🍏 Un te visi notikuma aculiecinieki, izņemot fotogrāfus

STUDENTI GODINA GODA VĪRU

PĒTERIS STRADIŅŠ,

Medicīnas akadēmijas students

Konstantinam Čakstem un LCP vēltās plāksnes atklāšana notikusi laikā, kad sabiedrībā pamatoti izveidojies uzskats par studentiem kā neaktīvu tās sastāvdaļu. Šis notikums vēlreiz rāda, ka Latvijā ne tikai atjaunojušās padomju laikos aizliegtās studentu biedrības un korporācijas, bet arī pašos studentos atgriežas cieņa pret tradīcijām un vēsturi. Piemīņas plāksnes uzstādīšanu un visu pārējo organizēja un veica studenti — biedrības "Austrums" pārstāvji. Tas bija darbs pie plāksnes izgatavošanas organizēšanas, bezgalīgā klišāna pa Rīgas pilsētas varas gaitenīem, gaidot atļauju plāksnes uzstādīšanai, ielūgumu sūtīšana un žurnālistu "spaidīšana", lai parādītos arī kaut kāda informācija. Galu galā esam gandarīti par padarīto — mēs panācām LCP un Konstantina Čakstes godināšanu valstiskā līmenī. Un to šie izcilie patrioti bija pelnījuši.

Isa izziņa par to, kas ir

LATVIJAS CENTRĀLĀ PADOME

1993. gada 13. augustā pagāja 50 gadi kopš dibināta Latvijas Centrālā padome (LCP) — nacionālās pretestības centrs pret svešām okupācijas varām. Tās organizētājs un vadītājs bija prof. Konstantīns Čakste (1901 — 1945), Latvijas prezidenta Jāņa Čakstes dēls. Viņš bija jurists, no 1932. līdz 1940. gadam LU docētājs. Vairums svarīgāko LCP apspriežu notika prof. Konstantīna Čakstes dzīvoklī Dzirnavu ielā 31. Viņš un tāpat ļoti daudzi LCP darbinieki bija Akadēmiskās vienības "Austrums" biedri. Akadēmiskā vienība "Austrums" 1993. gada 20. augustā, plkst. 15 pie nama Dzirnavu ielā 31 atklāja piemīņas plāksni, pieminot savus biedrus, kā arī visus tos, kas abos okupācijas laikos cīnījās pret iebrucējiem mūsu valsti un atdeva savas dzīvības gan KGB, gan Gestapo pagrabos vai nometnēs, cīņā par brīvu un neatkarīgu Latvijas valsti.

Latvijas Centrālā padome (LCP) bija nelegāla latviešu inteliģences un politiķu kustība, kas izveidojās vācu okupētajā Latvijā 1943. gadā. Šajā laikā Latvijas nacionāli orientētajiem spēkiem bija jādome par Latvijas nākotni, par nākotni, kas nebūtu atkarīga no svešām varām.

Tā kā LCP bija apvienotas 4 lielākās latviešu politiskās partijas, LCP jutās tiesīga runāt Latvijas tautas vairākuma vārdā.

Publicējam svinīgā brīža runu fragmentus
LU rektors JURIS ZAČIS

Katrai tautai ir savs likteņstāsts, katram cilvēkam šajā tautā ir sava individuālā dzīve, sava vieta. Un ja nu

MĀRA DEDZIŅA
 ("Izglītība") foto

• ŠAJA NAMA 1927—1944 G. DZĪVOJA
 PROF. IUR.
KONSTANTĪNS ČAKSTE
 KURA VADĪBĀ
 1943. GADA AUGUSTĀ DIBINĀTA
 LATVIJAS CENTRĀLĀ PADOME-
 NACIONALĀS PRETESTĪBAS CENTRS
 CĪŅAI PRET
 SVEŠĀM OKUPĀCIJAS VARĀM
 • # AKADĒMISKĀ VIENĪBA „AUSTRUMS” # •

mēs saliekam šo personību un laiku, kurā viņi dzīvo, kopā — izveidojas kaut kas iepriekš noteikts un paredzēts, it kā personības loma nav maināma. Un tomēr tā ir maināma, to var izvēlēties, to var pieskaņot tam vai citam mērķim. Latvijas Universitāte kā akadēmiska iestāde ir saistīta ar darbību humāno, augsto zinātnisko, cilvēcisko vērtību kopšanā un glabāšanā. Un mēdz teikt — un ne ar politiskām peripetijām, tomēr katrs tās loceklis ir savas zemes pilsonis, ir saistīts ar savu tautu un, izvēloties to vai citu ceļu, to nevar aizmirst. Tāpēc arī, minot profesora Konstantīna Čakstes vārdu kontekstā ar Latvijas Universitāti, es varu droši teikt, ka tāpat kā ar Konstantīnu Čaksti var lepoties latviešu tauta, tāpat arī lepojas Latvijas Universitāte.

Mācītājs **ARTŪRS KAMINSKIS**

Es šodien stāvu šeit kā vienīgais dzīvais palikušais no tām drūmām dienām, kas sākās vācu apcietinājuma laikā. Ar Čaksti satikos ceļā uz Štuthofas nometni uz kuģa, pēc tam vienā barakā Štuthofā, pēc tam

viena kolonna, kad likvideja nometni, gajam plecu pie pleca.

Kad pienāca kādas dienas novakars pēc gruta, gruta pargājiena, kura laikā mes dažreiz parnakšņojām uz ceļa, sniegputeni, lietū, un tad steigšus lika skriet uz prickšu — tā mēs nonācām šai mazā nometnē — darba nometnē,

kur Čakste paaicināja mani un sacīja: "Tu esi jauns, tu atgriezies Latvijā, man būs jāpaliek šeit." Es brīnījos par šiem vārdiem. Vienmēr optimistiskais cilvēks, kas spēja citus uzmundrināt un cerību nezaudēt, runāja šos vārdus: "Man jāpaliek šeit".

Un tā pienāca brīdis, kad no rīta viņa vairs nebija. Tad mēs sasiņām no dēļiem kaut kādu kasti — tā var saukt to, kurā mēs ielikām viņu, un, uzliekot virsū dēļus, aprakām aiz kādām grantsbedrēm mazā kalniņā, un tur piedalījās vēl dzīvi palikušie līdzgājēji: Ludvigs Seja, Bernhards Einbergs, Bruno Kalniņš, Kārlis Aigars, Aleksandrs Olavs. Un vairāk tad arī mēs nebijām, kas raka šo kapu un kas šo kapu arī aizbēra. Tā, trīs saujas smilšu uzmetot, kā pēdējo sveicienu šim lieliskajam cilvēkam — tā es varētu teikt par Čaksti — dziļu kultūras cilvēku ar augstu inteliģenci. Tā palika viņš šai ceļā.

TIKŠANĀS AR MARGARETU TEČERI UN LONDONAS VĀVERĒM

24. jūnija rītā, kad mani draugi Latvijā atpūtās no Jāņu nakts priekšiem, es stāvēju Šmita laukumā Londonā pie Konservatīvās partijas mitnes un vēroju viriešus politiķus, kuri, neskatoties uz karsto laiku, bija gērbušies visnotaļ eleganti — uzvalkos un kaklasaitēs. Kolēģis no Lietuvas gan bija mazliet sadrūmis. Viņš man žēlojās, ka nav paņēmis līdzī pie-tiekami smalkas drēbes, tādēļ šajā va-karā viņam izpaliks pieņemšana pie

alcināti paši konservatīvie angļi. otrā — viesi jeb pārstāvji no jauno demokrātiju zemem, tātad — no Aus-trumeiropas. Mums šorciz bija ta pri-vileģija — pirmajiem sasveicināties ar Tečeres kundzi. Tā nu mes ieņemam savas pozīcijas, nostājāmie gatavība sniegt roku apkārtstaigājošajai lēģen-dai. Kāda balss teica: "Ledija bus pec piecām minūtēm". Mes bijam gatavi sagaidīt. Tad: "Ledija ir jau atbrau-kusi". Pienāca istais brīdis ta kritiski

prickša. Ledija Tečere aprunājas ar mums visiem. Viņas balss man šķita nedaudz skarba. Apjautajusies, no kuras valsts es esmu, viņa izteica savas pirmas asociācijas par Latviju. Par tam nedaudz velak.

Perļu virtene nozībsnija manu acu prickša un tad pieversas manam blakusstavošajam draugam ungaram. Un tad jau viņa zībsnija talak, bet mes atviegloti uzelpojam. Pēc brīža viņa iegāja pie angļiem, kuri uzņēma Tečeres kundzi ar skaļam ovacijam un aplausiem. Bija dzirdami varenī politiski komplimenti. Ja jau angļi ta doma, varbūt ledija tos patiesi ir arī pelnījusi. Taču viņas runa bija velīta mums, kas parstavam zemes, kuras vel tikai nesen ir ieskancējis vards "demokratija".

Paraudzījos lauka pa logu, kur vejs līgani šupoja koku zarus parka apsta-dījumos. Zem kupla krūma stavēja ratiņi, kuros guleja paris mēnešu vecā Zviedrijas parlamenta deputata atvasite. Kamer viņas vecaki rokojas ar bijušo Lielbritānijas premjerminis-tri, viņa baudīja silto Londonas va-karu.

Kad viss bija beidzies, ledija, paņe-musi savu milzīgo ziedu pušķi, gāja prom vel skaļaku aplausu pavadīta. Jaunieši labprāt dzera balto un sar-kanu vīnu, ka arī parrunāja notikušo. Un es atkal atrados blakus savam draugam ungaram, un mes nolēmam doties aplukot vaveres Londonas parka.

Vel tikai piebildīšu, ka tikšanās ar lediju Tečeri bija Eiropas Demokrātiskās jaunatnes komūnijas semināra ietvaros.

JOLANTA APINE

■ "UA" korespondente Jolanta drosmīgi sniedz roku pasauleslavenajai "dzelzs lēdijai". Bail viņai nav, jo blakus no kreisās ungāru draugs, bet otrā pusē smaidošais īgaunis

vienas no pasaulē viselegantāk gērbta-jām sievietēm — baroneses, lēdijas Margaretas Tečeres.

Es iegrīmu domās, atceroties savu bērību. Margareta Tečere itin bieži bi-ja skatāma televīzijas ekrānā. Toreiz neparedzēju, ka pēc gadiem sastapšu šo sievieti, kad viņa vairs nebūs Lielbritānijas premjerministre. Ši pēdēja temesla dēļ es atļausos savu stāstu par tikšanos ar Margaretu Tečeri vērst mazliet neoficiālu. Arī tādēļ, ka viņa savā runā nepavēstīja neko jaunu. Tikai neatkārtojama bija šīs personas klātbūtne, un atmiņas par šo notikumu varētu būt vienas no skaistākajām manā dzīvē.

Pirmo reizi es biju tadā istā angļu klubā un isti konservatīvā angļu sabiedrībā. Dāmas bija tērpušās tikai tumšos kostīmos, par kungiem ne-maz nerunājot.

Klubā bija divas telpas. Vienā tika

izvērtēt savas angļu valodas zināša-nas. Atcerējos, kā es skolā apgūvu pirmos vārdus angļiski, pēc tam, kā runājos ar pirmajiem sastaptajiem angļiski runājošajiem cilvēkiem. Steidzami pulcināju savā atmiņā vār-dus, kas būtu nepieciešami sarunai ar Tečeres kundzi. Igaunis, kurš stāvēja pa kreisi no manis, visu laiku pulējās smaidīt. Bet pa labi stāvošais ungāru draugs vēsā mierā izkratīja pelnus no pipes un paslepa to. Tad arī klāt bija pati lēdija Tečere.

Viņa ienāca mūsu telpā ar stingu smaidu uz lūpām, nesdama elkoni mažu rokassomiņu. Kā uzmācīgu mu-šu mākonis viņa aplidoja fotokores-pondenti. Lēdiju pavadīja Andreus Rosindels — Konservatīvās partijas jaunatnes līderis. Blakus šai spēcīgajai figūrai viņš jutās droši un omulīgi. Pārējā publika, teikšu atklāti, bija aiz-grābta no tā, ko redzēja savu acu

P.S. Konkurss lasītājiem Uzrakstiet, kā jūs do-mājat, kādas ir Tečeres kundzes pirmās asociācijas par Latviju! Preci-zāko ideju autorus apsolu uzaici-nāt uz diapozitīvu vakaru, kurā par šo aprakstīto pasākumu tiks stāstīts daudz sīkāk, un ar bildēm. Idejas sūtīt "UA" redakcijai ar norādi: "Tečeres domas par Latviju".

KĀPĒC STUDENTAM VAJADZĪGA JAUNATNES PADOME?

INESE VOIKA

Šai rudenī paiet gads kopš nodibināta Latvijas Jaunatnes padome.

Pagājušā gada septembrī ligumu par sadarbību padomes formā parakstīja 14 dažādu jaunatnes organizāciju pilnvarotie. Šobrīd padomē jau iesaistījusies 21 organizācija. Tāpat kā pirms gada neviens šai padomē nepārstāv studentu intereses.

Vai par studentu nepārstāvēniecību Jaunatnes Padomē ir vērts uztraukties? Lal atbildētu uz šo jautājumu, jāsāk ar to, kas notiek Dānijā.

Augusta beigās Latvijas Jaunatnes padome rīkoja semināru par savu turpmāko darbību. Seminārā pieredzē (un arī Dānijas Ārlietu ministrijas Demokrātijas fonda naudā) dalījās dāņu kolēģi. Viņiem Latvijā pastāvošo problēmu laiks palicis tālu aiz muguras. Dānijas Jaunatnes padome pastāv jau 50 gadus, visi demokrātijas un pārstāvēniecības principi ir noslipēti līdz spožam mirdzumam. Bet Dānijas jaunieši savukārt ir apvienojušies dažnedažādās organizācijās.

Dānijas Jaunatnes padomē ir 16 atgotti darbinieki, kas nebūt nav daudz uz Dānijas kopēja fona.

Viena no dānietēm Helle, kura vidojās Latvijā, pārstāvēja Dānijas Studentu Savienību, kurā apvienojušās 20 studentu organizācijas. Šī savienība nodarbojas tieši ar studentu dzīves jau-

tājumu risināšanu. Viens no aktuālākajiem jautājumiem ir vidējās iestāšanās atzīmes samazināšana. (Dānijā jebkuras augstskolas 1. kursā ieskaita pēc vidusskolā iegūto atzīmju vidējās atzīmes, turklāt iestāšanās robežas augstums atkarīgs no tā, cik populāra specialitāte. Tādējādi reflektantu liktenis visvairāk atkarīgs no čakluma vidusskolā. Studenti cinās par to, lai valsts paltellinātu finansiālo pabalstu studijām, jo šobrīd ar valsts maksāto stipendiju studenti var nosegt tikai daļu no studiju izdevumiem.

Daudzas lietas, par ko lemj Dānijas Jaunatnes padomē, studentus neinteresē un neskar.

Tad jājautā, vai Latvijas Studentu organizācijām arī nav vienalga, kas notiek Latvijas Jaunatnes padomē? Viens no padomes uzdevumiem (par to tika spriests seminārā) varētu būt jaunatnes politikas un likumdošanas veidošana. Šādas politikas pastāvēšanā studentiem vajadzētu būt kaut nelielai interesei. Cits

jautājums, vai pašreizējā Jaunatnes Padome spēj šos jautājumus risināt. Pēc novērotāju domām pārāk lielu lomu šai veidojumā spēlē personiskas ambīcijas un pārāk maz ir konstruktīvas vēlēšanās vai pat spēju realizēt praktisku darbību. (Visi politiķi pie mums vienādi, t.i., — nepolitiķi, piebilstu skeptiķis.)

Seminārā tika pausta doma (kural gan ne visu daliborganizāciju pārstāvji piekrita), ka stipras Jaunatnes Padomes pamats ir stipras daliborganizācijas, jo bez šīm organizācijām Jaunatnes Padomes pastāvēšanas jēga zud. Tāpēc, atbildot uz virsrakstā uzdotu jautājumu, jāsaka, ka studenti būtu ieinteresēti vispirms stiprā studentu savienībā, kura apzinātu studentijas problēmas. Bet aktīvā studentu daļa, kura darbojas šīs organizācijās, varētu paturēt prātā, ka runāt ar vieniem ministru kreslos un naudas makliem kabata vieglāk ir kori. Viens tāds koris pie tam ir nodibināts — Latvijas Jaunatnes padome, tikai janoslipē tā skanīgums.

Tuvākajā laikā tas varētu būt krietni nepieciešams, jo Izglītības ministrija tiek veidots Jaunatnes lietu departaments.

AKTIVIZĒJAS BALTĪJAS VALSTU JAUNIE POLITIĶI

Pie BDPJ šūpuļa stāvēja arī JOLANTA APINE

2. augustā Tallinā tika dibināta Baltijas demokrātiskās jaunatnes padome.

Pirmo reizi Baltijas valstu vēsturē ir izveidota starptautiska, politiska jaunatnes organizācija. Inīciatīva to darīt nāca no īgauņu jaunatnes politiskās asociācijas "Republika", kura atbalsta lgaunijas parlamenta vadošo spēku — koalīciju "Pro Patria", kas apvieno sevi centriskā labēji orientētus politiķus. No pašmāju pārstāvjiem Tallinā bija ieradušies Latvijas Kristīgo demokrātu jaunatnes savienības un Latvijas Jauno demokrātu apvienības pārstāvji. No mūsu Universitātes šajā vēsturiskā pirmreizējā notikumā piedalījās divi tās studenti — Māris Vitols, kurš ir arī Kristīgo demokrātu jaunatnes savienības priekšsēdētājs, un Ivars Indāns, šīs pašas savienības centrālās valdes loceklis. Trešā pārstāve no Latvijas bija šī raksta autore, savienības ārējo sakaru vadītāja. Jauno demokrātu apvienība bija deleģējusi Ati Tamužu un Induli Tamužu, kurš arī ir Latvijas Universitātes students.

Tālāk — no mūsu dienvidu kaimiņvalsts Lietuvas uz Tallīnu devās jaunie kristīgie demokrāti, jaunie liberāļi un Tēvzemes savienības jaunatnes ligas

pārstāvji jeb konservatīvie.

Dibināšanas Ģenerālās Asamblejas laikā izkristalizējās BDPJ praktiskās darbības specifika. Tās interesēs ir ietekmēt valsts politiku attiecībā uz jaunatni, tādēļ arī padomes daliborganizācijas savā starpā gatavas koordinēt likumdošanas inīciatīvas no trijām Baltijas valstīm, tikties konsultācijās par šiem jautājumiem. Jau pavisam konkrēti tika norunāts nākamajā vasarā Latvijā organizēt BDPJ konferenci "Jaunatnes organizācijas kā lobīji valsts politikā". Protams, jācer, ka jaundibinātā padome veicinās Baltijas valstu

sadarbību, šo valstu politiķu kopīgās pūles integrēt savas zemes Eiropas aprīte. Tika nolemts par jaundibināto organizāciju informēt divas lielākās politiski radniecīgās Eiropas mēroga jaunatnes organizācijas — Eiropas Demokrātiskās jaunatnes komūniju un Eiropas Jaunos kristīgos demokrātus.

Nākošā valdes kopānākšana ir paredzēta februārī Rīgā.

Šobrīd mums ir cerība ar laiku BDPJ darbībā iesaistīt arī citas Latvijas jaunatnes politiskās organizācijas — "Latvijas Ceļa" studentu klubu, jaunos liberāldemokrātus un jauniešus no "Tēvzemes un Bri-

vības".

■ BDPJ dibināšanas Ģenerālā Asambleja. Pie triju valstu karodziņiem jaunievēlētais priekšsēdētājs Keks Marti Vahars

Šie divi raksti ir par cilvēku sastapšanos kalnos un uz zemes. Par to, kādus mūs redz no malas gan savieši, gan svešautibnieki. Visa sākas ir katrā no mums. Bet kādi mēs esam?

"JUMS IR, PAR KO BŪT LEPNIEM"

Es šovasar kāpu kalnā. Saullēktu skatīties. Mēs izgājām agri no rīta, ap pulkstens diviem. Nakts bija tumša, un debesis sedza biezi mākoņi. Jākāpj nebija augstu. Mūsu mītne atradās kādu kilometru virs Ženēvas ezera, bet Rošē de Nē (*Roucher de Nue*) virsotne mūs gaidīja 2045 m augstumā. Dienas laikā šai kalnā var uzkāpt, ejot pa istām kalnu takām, taisni vien uz augšu, netzlaižot no skatienu izpletlēcēju smaili kalna virsotnē. Šai nakti mums bija jāapmet līkums ap eglaino kalna "plecu" un jāiet, jāiet, jāiet. Brīžam likās, ka ejam līdzenumu pastaigā — plats ceļš vien uz priekšu, brīžam egļu segai atsedzoties, paveroties lejā uz spožajām Montrē pilsētas ugunīm pie paša ezera krasta.

Pēc pirmā atelpas brīža pie jaukas ūdens baļņņas dodamies tālāk, jo nakts ir nakts, un arī Alpu pakalni sakarsušām mugurām siltumu nedāvā.

Taka strauji pagriežas un sāk vīties kalnā augšā — esam nokļuvuši eglainās kalnu muguras otrā pusē.

"UA" korespondente Inese Voika Rošē de Nē kalnā

Gājēju rinda izstiepjas — katram savs iešanas ritms, taka kļūst arvien šaurāka un akmeņaināka. Tumša neļauj saskatīt stāvās aizas, uz kuru malām mēs balansējam. Pārkāpjam pāri drašu žogam — istās alpu govīs nāk arī šai augstumā savus lielos zvānus pie kakla pažvadzināt. Dienā tas dažreiz aizšķērso ceļu uz augšu, savas brūnās acis blisinādams, bet nakti te neviena nav. Pa kreisi ieraugām alu, kurā telienam izlukos — tā stiepjas dziļi iekšā kalnā, arvien sašaurinoties. Sienas skaisti lāsūmo kabatas baterijas gaismā.

Neliels pagrieziens, un mēs esam uz šķembām klāta, nu, gandrīz vai lielceļa. Istenībā šis maršruts ir speciāli tūristiem izstrādāts, un tikai nakts padara ceļu tik mežonīgu. Lejā, arvien zemāk, savas ugunis spidina Montrē.

Arvien biezāka metas migla, starp diviem akmens blūķiem ar mokām pamanām ceļa rādītāju. Esam kāpuši tik ilgi, ka, šķiet, tūlīt būsim augšā. Migla šit seja rupjas lāses, bet kalns melnē arvien uz augšu, galotni tumsā un miglā slēpdams.

Stāvums pieaug. Jāsāk skaitīt ritms, ar mokām pievilkt kājas uz augšu. Mēs esam iekāpuši mākonī, kur lietus lāses virpuli ar vēja brāzmām svilpj gar visām drēbju vīlēm. Taustām ceļu. Mūsu kļūst aizvien

mazāk — daudzi atpaliek. Gribam iet meklet, jo migla var noklist sazin kur, bet atbildei ieraugam vargu kabatas

lukturiņa gaismīņu. Gruti. Varbūt pat jāiet atpakaļ. Nu vēl pēdējos metrus, lai pateiktu parejiem. Izradas, ka tie ir jau augšā — *Roucher de Nue* virsotne speciāli uzbūvētāja skatu laukumīņa.

Mēs esam arī no mākoņa. Saule spidina ezera virsmu. Pilsēta gūrdi mostas, parlaidusi tur talu leja kartējo mierīgo nakti. To mēs redzam tik skaidri, bet esam tik augstu. Tic, kuri palika virsotnē, vēl acimredzami peldas aukstajā mākoņa pienā.

Le - jā, le - jā, vairs nevar. Konferenču centrā, ko atstajam pirms 5 stundām, pa ceļam uz istabiņām nokritam četrpapus. Vecie ļaudis, tedami rita brokastis, nobrinās vien, bet saprot, jo savā jaunībā arī gājuši uz *Rošē de Nē*.

Tāds gājieniņš bez saules visiem kopā — latviešiem, amerikāņiem, francūžiem, angļiem, nigeriešiem, jaunzēlandiešiem.

Ir septiņi no rīta. Saule bus.

Tas notika šovasar. *Coux* pili kādus 1000 metrus virs Ženēvas ezera, tāpat Šveicē, bija sabraukuši cilvēki, lai runātu par "Reģioniem krīze". Tur bija ļaudis no Kambodžas, Nigērijas, Kipras, Horvātijas, Brazīlijas, Korejas, daudzām Eiropas valstīm un arī no Latvijas. Šis kopāsānākšanas mērķis bija ne tik daudz izskaidrot un aprakstīt šīs krīzes, bet — izstāstīt savu sāpi, izkliegt savu bezspēcību, šai kļiedzienā varbūt rodot spēku piedot. Arī tad, ja es neesmu kaujas laukā, arī tad, ja es pat neturu ļaunu prātu uz savu kaimiņu ar citu ādas krāsu, krīze sabiedrībā noteikti atsaucas arī uz mani. Tātad ceļš no krīzes uz tās atrisināšanu arī sākas mani.

Visas konferences internacionālā publika skatījās Jura Podnieka filmu "Krusta ceļš" un raudāja. Viņi nāca mums klāt pēc filmas un teica: "Jums ir, par ko būt lepniem. Jūsu ciešanu pūrs ir bijis neizmērojams, bet jūsu nesagraujamā ticība atdzimšanai un labajam ir vēl neizmērojama bagātība." Pēc tam es izstāstīju, ka ikdienā man nav viegli dzīvot tik neviendabīgā vidē, kāda tagad ir Latvijā un it sevišķi Rīgā, ka problēmu ir daudz, bet mani noteikti nevada tādas jūtas kā naidis. Man nav

neviens, ko ienist par manas valsts un manas ģimenes pagātni, jo nezinu, cik šai pagātnē esmu vainojama vai iekļauta es pati. Pēc šī stāsta kāda universitātes pasniedzēja no Libānas teica, ka tas dodot viņai cerību, ka var dzīvot arī bez naida, ko viņai pašai valsti, kurā cinās divas ticības — kristieši un musulmaņi — ir grūti realizēt.

Kriss, kurš Anglijā studē psihologiju, labs draugs, atzinās, ka pēc šīs filmas esot sajūti, ka nekad nesapratīs mūs līdz galam, jo viņa dzīvē nekad tādu pārdzīvojumu nav bijis. Viņš teica, ka gandrīz baidoties ar mani runāt, jo nezino, vai ar mums par ikdienišķām lietām var tērzēt. Steidzos viņu nomierināt, stāstīdama, ka ikdienā mēs esam gluži mietpilsoniski ļautiņi, tāpat kā daudzviet Eiropā un ka tie ir reti brīži, kuri, palīdz Dievam, mums doti, kuros pārvērtēt sevi un sevi tautā. Es Krisam atzinos, ka saprotu viņa neērtības izjūtu, jo, satiekot kādu no Horvātijas vai Bosnijas, arī es isti nezinu, vai drīkst ar tiem cilvēkiem par parastu ikdienu, puķītēm un *Coca-colu* runāt.

Kādā jauniešu tikšanās reizē turpat konferencē mēs dzirdējām horvātiertes Lenkas vienkāršu stāstu. Visiem tika uzdots jautājums par to,

kas katram šķiet šai brīdī vissvarīgākais. Kā jau jaunus cilvēkus, visus lielākoties uztrauca personiskas problēmas. Arī Lenkas stāsts bija personisks, un, ja jūs būtu redzējuši viņu raudam un elsojam stāstījuma laikā, tas varbūt pat šķistu divaini. Lenka ieradusies konferencē kopā ar draudzeni un uzzinājusi, ka bus ja dzīvo ar serbieti vienā istabīnā. Viņas satikušās, iepazīnušās, noskaidrojušās, ka var atrast kopīgu valodu (lai arī serbieteij bijis jāaizrāda, ka viņas valoda nav dienvidslāvu) un it kā mierīgi līdzaspastāvējušās. Reiz viņu istabīnā aizsprostojies klozets, ko abas horvātiertes nevarējušas atdambēt. Smieklī lieli. Atnākusi serbiete, un viņas trijātā, smiedamās līdz asarām, klozetu atdambējušas. Kad serbiete braukusi prom, viņas neesot gribējušas šķirties. "Es esmu gatava aizdambēt visus podus Horvātijā, lai tikai tas vienmēr būtu", nobeidza Lenka, "piedodiet, ka es nevaru novaldīt asaras."

Šis bija stāsts par cilvēkiem, ar kuriem kopā es kāpu saullēktu skatīties.

INESE VOIKA

GINTAS LUKŠEVICAS
foto

"KAS PAR BĒDĪGI KULTURĀLU TAUTU!"

26. augustā studenšu vienības "Latviete" Viesu vakarā pulcējās visi tie, kas vēlējās redzēt un dzirdēt rakstnieci un dabaszinātnieci Ainu Vāveri no Austrālijas un Marutu Voitkusi Lūkinu no Kanādas.

Aina Vavere pie mums pazīstama ar grāmatīņu "Varbūt tā bija".

Viņa atcerejas pēc kara Pineberga dibinātas Baltijas universitātes laikiem. Ta pastāvējuši apmēram piecus gadus, gūstot arī starptautisku atzišanu.

Vaveres kundze norādīja, ka šai laikā dibināto diezgan daudzo organizāciju dalībnieki pratuši arī isti studentiski priecāties, par spīti visam dzīves un mācību problēmām.

Viņai pašai drošu runu, iztūrešanas sabiedrība un lustīgu dziedātprasmi palīdzējusi gūt vienība "Auseklis", kas bijusi gan meiteņu, gan puīšu organizācija.

Vienu no tai laikā dziedātām dziesmām, kas mums izradījās neznāma, Aina Vavere apņēmas iemācīt. Jauki, ka sekoja šāds jautraks mirklis, jo gana domīgi visi bija kļuvuši, noklausoties jau Marutas Voitkuses Lūkinas pārdomas, ko dzirdējām pirms tam.

Viņa runāja par mums — musdienu latviešiem, bieži salīdzinājumam minot mūsu senčus. Kādi tad esam viņas skatījumā?

Savstarpējas neticības un bailu sagrauzti, pašapziņas trūkuma pārņemti. Savas dzīvesziņas nīcinātāji, tāpat arī sevi nīcinātāji. Bet, ja cilvēkam trūkstot pašcieņas, tas nevarot cīnīties arī citu, līdz ar to arī — savu tautu.

Lielā mērā ar to tad arī butu izskaidrojama to latviešu rīcība, kas "svešajiem razbainiekiem pārdevuši dvēseli". Un Lūkinas kundzesprāt visbriesmīgākā ir vienaldzība par savas dvēseles stāvokli vispār.

"Mūsu senči dzīvoja dievotā pasaulē." Bet šobrīd mēs esot pārāk daudz zaudējuši no šī dievotā. Tas redzams, svinot latviskos svētkus. Īpaši Jāņus. Svarīgākais parasti esot izdzert pēc iespējas vairāk grādīgā. Un domājot par Līgo svētku mūsdienīgajām tradīcijām, viešņa secināja: "Kas par bēdīgi kulturālu tautu!"

Kad tiešām sākām justies kā tikko izlīduši no alas, varējām atviegloti nopūsties, jo izrādās, kāds gaišumiņš tomēr mūsos esot.

Savā runā Lūkinas kundze piemīnēja arī Latvijas Universitāti, novēlot tai interesēties par latviešu ticību ar tikpat lielu dedzību, kā tā nododas svešu ticību izpētei.

LINDA VAITS,
studenšu vienības "Latviete" saviete

DIVI LU ABSOLVENTU IZLAIDUMI VIENĀ DIENĀ

Dabaszinātņu diploms ir cieņā vienmēr

26. jūnijā Latvijas Universitātē, Lielajā Aulā notika Fizikas un Matemātikas fakultātes šīgada absolventu izlaidums. Pavisam diplomus saņēma 257 Fizikas un Matemātikas fakultātes beidzēji ar ļoti dažādu studiju laikā iegūto specializāciju — fizikā, matemātikā, datorzinātnēs un arī citās zinātņu nozarēs.

Izlaiduma laikā bieži atskanēja vārdi "pirmo reizi". Pirmo reizi Fizikas un Matemātikas fakultātes izlaidumā tiek saņemti trīs dažāda veida diplomu.

Viens no tiem ir maģistra diploms. Par fizikas un astronomijas maģistriem kļuvuši 37 absolventi, bet maģistra grādu matemātikā ieguvuši 34 absolventi.

Šo grādu ieguva un diplomu saņēma gan gados jaunie studenti, gan arī jau pazīstami Latvijas Universitātes pasniedzēji. Arī tas — pirmo reizi.

Pēcus gadus Fizikas un Matemātikas fakultātē ir pavadījuši 53 fiziķi, no tiem 3 neklātienē; 66 matemātiķi, 15 neklātienē; 42 lietīšķās matemātikas, kuras nosaukums tagad ir datorzinātnes, speciālisti, no tiem tikai viens neklātienē.

60 fakultātes absolventi ir izvēlējušies grūto, atbildīgo fizikas vai arī matemātikas skolotāja profesiju.

Trešais diploma veids apliecina, ka četros studiju gados ir apgūta bakalaura studiju programma un tagad ir iegūts bakalaura grāds. Šogad absolventu vidū ir 5 fizikas bakalauri un tikai viens matemātikas bakalauri.

Ši zinātniskā grāda ieguvējiem ir iespējas mācības turpināt maģistratūrā. Savukārt maģistriem — doktorantūrā.

Fizikas un Matemātikas fakultātes šīgada absolventu specializācija, kas iegūta studiju laikā, ļauj viņiem izvēlēties savu darbības virzienu.

Bez tam Domes priekšsēdētājs Ervīns Šilders novēlēja ikvienam absolventam šajā nozarē noturēties, jo dabaszinātņu diploms ir bijis godā un cieņā vienmēr.

Ziedu netrūka arī jaunajiem filologiem

26. jūnijā savus svētkus svinēja LU Filoloģijas fakultātes pasniedzēji un nu jau bijušie studenti, jo šai dienā LU Lielajā Aulā notika Filoloģijas fakultātes absolventu izlaidums.

Šogad ir simtu divpadsmit dienas nodaļas absolventu un viņu specializācija ir dažāda: gan latviešu filoloģija, gan krievu filoloģija, gan žurnālistika, gan bibliotēku zinātne. Fakultāti absolvēja arī tulkus grupa. Diplomus absolventiem pasniedza Filoloģijas fakultātes dekāne docente Dace Lūse, bet apsveikuma uzrunu jaunajiem filologiem teica Baltu nodaļas vadītāja Dzintra Paegle. Viņa runāja par trim lielām vērtībām — latviešu valodu, dzimteni Latviju un tuviniekiem, ko nekad navajadzētu aizmirst.

Izlaidumā uzstājās arī Eksaminācijas komisijas priekšsēdētājs, žurnālists Ēriks Hānbergs un jaunie žurnālistiem novēlēja vienmēr apzināties, ka prese ir tā valsts ceturta vara, kas Latvijā patlaban veidojas.

Cerams, ka ikvienam šīs dienas absolventam piepildīsies Filoloģijas fakultātes dekānes docentes Daces Lūses izteiktais novēlējums, ka vēlāk, atskatoties uz pieciem nupat kā pagājušajiem studiju gadiem, tie liksies mūžā skaistākie.

MAGDA RIEKSTIŅA

MĀRA DEDZIŅA ("Izglītība"), SANDIJA SEMJONOVA un JĀŅA VAIŅA foto

STATISTIKA VĒSTA, KĀ STUDĒTGRIBĒTĀJIEM VEICIES IESTĀJEKSĀMENOS

Šīgada iestājek sāmenī LU ir jau pagājuši, bet Studiju Informācijas Centrā ir atrodama apkopotā statistika par to, kādas bakalaura programmas ir nākamo studentu uzmanības centrā un kā studētgrībētājiem veicies iestājpārbaudījumos.

Ar Studiju Informācijas Centra apkopotās statistikas datiem iepazīstina Jānis Stonis.

Sākuma konkurss visā LU dienas nodaļā bija 3.06 cilvēki uz vietu, pēc pirmā eksāmena konkurss samazinājās līdz 2.34 cilvēkiem uz vietu, pēc otrā eksāmena — 1.93, bet beigu konkurss vēl pēc dažādiem iestājpārbaudījumiem bija 1.88 cilvēki uz vietu. 39% reflektantu iestājpārbaudījumus neizturēja.

Studijām dienas nodaļā pieteicās pavisam 3234 studētgrībētāji, kas iesniedza 4324 pieteikumus — daudzi reflektanti iesniedza pieteikumus vairāku bakalaura programmu studijām un kārtoja iestājek sāmenus divās bakalaura programmās.

Cik bakalaura programmas tiek piedāvātas studentiem?

Šogad studentiem tiek piedāvātas 28 bakalaura programmas un 46 apakšprogrammas.

Kurās fakultātēs konkurss bija vislielākais?

Vislielākais konkurss bija Pedagoģijas fakultātē, psiholoģijas bakalaura programmas studijām — 8.6 cilvēki uz vietu, otrā vietā ir Svešvalodu fakultātes angļu valodas un literatūras bakalaura programma — 7.56 cilvēki uz vietu. Vācu valodas un literatūras bakalaura programmai konkurss bija 3.84 cilvēki uz vietu. Viens no lielākajiem konkursiem LU bija tiesību zinātņu bakalaura programmas studijām — 6.2 cilvēki uz vietu. Ķīmijas fakultātē šogad vispār nebija iestājek sāmenu, tikai atestātu konkurss. Uz 50 vietām tika iesniegti 137 pieteikumi.

Cik liela popularitāte ir studijām neklātienē un vakara nodaļā?

Studijām neklātienē tika iesniegti 317 pieteikumi. Vakara nodaļa pastāv vienīgi Juridiskajā fa-

kultātē, tur vēlējās studēt 71 cilvēks.

Vai studentiem, kas šogad sāk studijas, ir iespējams vienlaicīgi studēt divas bakalaura programmas?

Jau pašreiz ir cilvēki, kas studē divas bakalaura programmas. Tas ir iespējams tiem studentiem, kas uzsāks studijas šogad. Te var pieminēt LU Senāta pieņemto "studiju rullī", sasakaņā ar kuru ikviens students, ja vien tas ir praktiski iespējams, var klausīties lekcijas, kārtojot visus nepieciešamos pārbaudījumus, jebkurā — pēc paša izvēles — bakalaura programmā. Šis mācības tiek ieskaitītas studenta vispārējā studiju programmā.

Cik plašs ir valsts budžeta finansējums?

Ir 1282 valsts budžetā finansētas vietas. Par studijām paši maksās 300 vai vēl vairāk studenti.

Cik liela ir mācību maksa?

Viena akadēmiskā mācību gada maksa ir 100 latu.

Vai, par mācībām maksājot, var studēt jebkurš, vai tomēr pastāv noteiktas prasības?

LU noteiktajām prasībām atbilstošam līmenim ir jābūt.

Varbūt miniet vēl kādus statistikas datus?

Lielākā daļa cilvēku, kas bija pieteikušies studijām, ir jaunāki par 20 gadiem. Reflektantu vidējais vecums ir 19 gadi. 2137 reflektanti iepriekšējo izglītību, kas visbiežāk ir vidējā, ir ieguvuši 1993. gadā. Ar visvecāko iepriekšējās izglītības stāžu ir 1968. gadā vidējo izglītību ieguvis cilvēks. 47 jaunie studenti ir precējušies, 8 — ir pa pāriem vienādi vārdi un uzvārdi, bet 4 cilvēki ir dzimuši 31. decembrī.

Un nobelgumā — kā jūs vērtējat jauno studentu kontingentu?

Es uzskatu, ka tas ir pietiekami spēcīgs. Vispār šogad LU bija negaidīti daudz pieteikumu.

MAGDA RIEKSTIŅA

PROVINCES DEJOTĀJA PIEZĪMES

Es zinu — paies pavisam neilgs laiks, atkal visi iegrimis ikdienas rūpēs, nāks jauni notikumi, kas aizēnos iepriekšējos un dīvaini šatrauks cilvēku prātus. Taču ļoti negribētos, lai pavisam piemirstos šī nedēļa vasaras vidū, kad piedziedāta un deju soļu pieskandināta ir visa Rīga.

● "UA" literārā redaktore Linda visā godībā

Kas gan Dziesmu un deju svētki ir bez dejotājiem? Un kas gan tas par dejotāju, kam savu reizi nav nācies piedalīties šādos svētkos?

Kam bijusi laime to izbaudīt, zinās, ka deju svētki nav tikai krāšņie koncerti un Rīgas ielas rotājošais gājiens.

Daugavas stadions. Rumbula. Mēģinājumi. Bieži tik gari un nogurdinoši. Bet tie taču ir svētku sākums! Un reizēm pat jābrīnās par to iznākumu, kāds redzams laukumā koncertos, jo mēģinājumos dejotāji nereti mēdz būt tik paguruši un neatšaucīgi. Tomēr tajā pašā laikā par spīti visam arī spējīgi saņemties un negulēto nakšu saldo miegu noslēpt kabatās.

Dažkārt ir tik grūti saprasties vien diviem cilvēkiem, bet še laukumā jāatrod kopīga valoda tūkstošiem — dejotājiem, kolektīvu vadītājiem un virsvadītājiem.

Virsvadītājs nosaka galveno mēģinājumu noskaņu. Gan ar savu raksturu, gan garastāvokli. Cik virsvadītāju, tik noskaņu. Beļ tas ir interesanti, jo nav vienmuļi.

● Karstā saule un mēģinājums spēja nokautēt pie zemes

Dauzišanās prieks, dejotprieks, jokotprieks — cik tas viss nepieciešams! Un nav nemaz tik jauni, ja mēģinājums bieži tiek pārtraukts, lai novērstu kārtējo nevižību laukumā: "Puis, tajās raibajās biksēs, nu nostājies taču kā nākas! Nemaz nesmeļieties, es te no augšas redzu pat jūsu mazo pirkstiņu pakustamies!"

Bet ne vienmēr līdzās ir tikai jautrais un patīkamais.

Piemēram, kā gan jūtas dejotājs tad, kad dejas laukumā apgūta līdz pusei, bet virsvadītājs pēkšņi sadusmojas un, pateicis: "Sveiki!", pazūd no tribīnes? Bet nākamās dienas vakarā jau koncerts...

Lai arī mēs no provinces, tomēr esam labākā situācijā nekā galvaspilsētas Rīgas kolektīvi. Arī vakaros pēc mēģinājumiem un naktis mūs vieno no Centra visai attālās skolas sienas.

Jūtamiem provinciāli ērti un ierasti, jo lielpilsētas likumu ietekmei te, šķiet, neesam pakļauti. Meitenes tuvējās plavās vai turpat skolas apkārtnē nolasa katru izskatīgo ziedīņu vai nagu pišanai. Kā šādi pasākumi, tā arī pastaigas notiek šajos mēģinājuma bikšsvārciņos. Kas par to, ja kāds ziņkārīgais noraugās pakal. Galvenais, ka pašsajūta laba.

Daudzi par tās trūkumu nevar sū-

dzēties arī naktīs. Notiek dziedāšana, dažu vakaru ballītēs dancošana, bet vienam visuzjautrinošākā, citam vistracinošākā šķiet orķestrantu tauru nešpetnā dziesma. Kāds brīnišķs azarts ap pieciem no rīta soļot pa skolas gaitiņiem un sarīkot

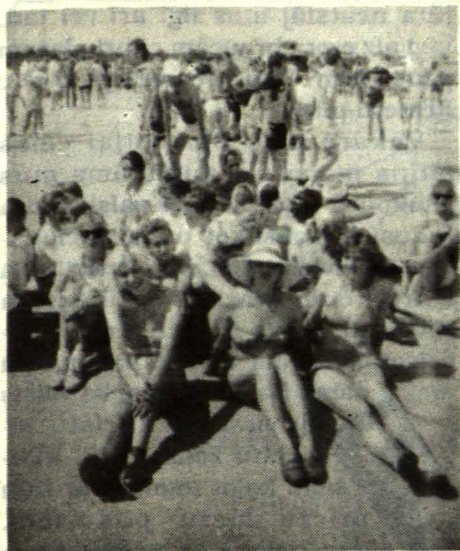
traci aiz katras klases durvim, kur mit kādi svētku dalībnieki!

Ko darīt gulētgrībētājiem, bet gulētnevarētājiem? Sakost zobus, caur dūsmām pasmaidīt un saprotoši nodomāt, ka šādi svētki taču notiek mazākais ik pēc trim gadiem...

Pirmais koncerts.

Fanfaru skaņas, šķiet, iekšā visu

● *Karsti, bet jauki ...*

apgriez kājām gaisā un tevi iesviež to neatkārtojamo izjūtu virpuli, kas saglabājas visu koncerta laiku.

Pārvērtības dejās, pārvērtības dabā.

Gan draiskāki, gan mierīgāki ritmi nomaina viens otru. Un "Cielaviņas" skrējieni pa tēvuzemes stūru stūriem, kas sācies siltas, spožas saules pavadiņš, vēlāk turpinās uz tumšu debesu, žilbinošu prožektoru un apaļas, noslēpumainas mēnessripas fona.

Romantiski. Aizkustinoši.

Gājiena rīts. Cik labi, ka saulains.

Tiekam nogādāti "izejas pozīcijās". Stāvam, gaidām savu iznācienu, bet drīz nojaušam, ka tas tik ātri nenotiks.

Paiet stunda, divas. Katrs cenšas atrast sev pieņemamāku izklaidēšanos. Dažs iegrimis jaunākā laikraksta informācijas labirintos. Daudzi meklē glābiņu sapņu pasaulē— cits aizvērtām, cits vaļējām acīm.

Pēc vairākkārtējām viltus trauksmēm grūti noticēt tad, kad tiešām jāsāk kustēties. Patiesībā pārāk lielas lustes to darīt vairs nav.

Labi, ka ielu malās stāvošo cilvēku smaidi mūs mazliet atdzīvina. Arī orķestris mums aiz muguras uztur dzīvīgāku garu.

Ik pa brīdim kāds uzsauc kaut ko patīkamu. Arī mums. Draudzīgi atsmaidām pretim, ar pārmērīgu trokšņainību cenšoties neizcelties.

Tikai, kad gājieni jau "pašķīdis", un mēs vieni paši soļojam pa Vecrīgas ieliņām, mutīgākie mēģina padarīt skaļāku to klusumu.

Iespējams, gājiena laiks bija par īsu, lai kā nākas iejustos vajadzīgajā noskaņā.

Bet viens ir skaidrs — gaidīšanas

● *Bet gaidīt, sēdēt, stāvēt un gaidīt — nav jauki ...*

bridis tomēr bija mazliet par ilgu...

Deju svētkiem šovakar sakām ardievas. Arī debesis raud un bēdājas. Bet kāds labums no asarām? Lai dzīvo jautri! Un lietūs palīdz to uzturēt. Laukumā lēkājot, šķiet, visi azartā ierauti. Jo stiprāk list, jo liksmība lielāka. Slapjas kājas, mitri tērpi. Bet kas gan par to tagad domā!

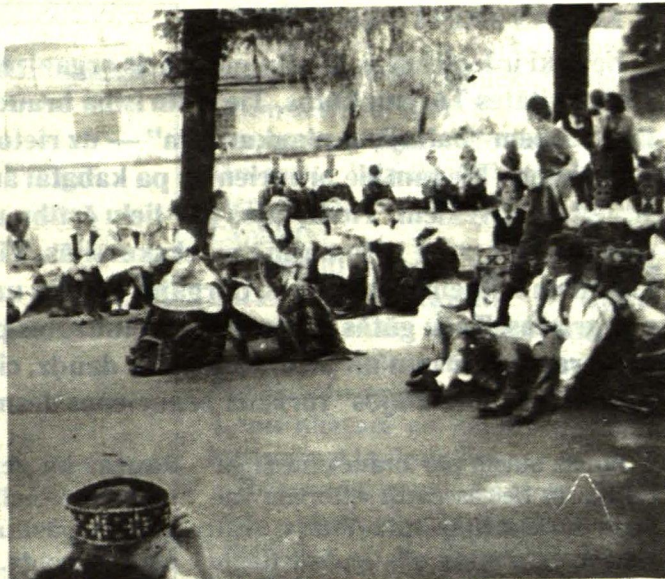
Un līdz ar dejotāju smaidiem un "Rūdolfa smaidu" iedrošinās atkāpties arī lietūs.

Vēl draiska skraidišana un slidināšanās pa stadionu pēc koncerta oficiālajām beigām.

Pēdējās mūzikas taktis. Lielas peļķes veiksmīga pārvarēšana. Autobuss. Vai tas bija viss?

Rīt visu svētku noslēgums. Bet, liekas, tas nebūs TĀ. Mūsu diena bija šodien. Kaut padrūma laika apstākļu dēļ, tomēr prieka un sajūsmas pilna. Pagājušo svētku dienu vērtība ir to neatkārtojamībā. Jācer, ka pēc pieciem gadiem atkal te dejosim. Taču tas jau būs pavisam citādāk, un jādoma — ne sliktāk.

*Piezīmes pārlapot jauts bija
LINDAI VAITS*

● *Piezīmēs ielūkojusies un labi izdancojusies, Linda lepri iziet no kadra*

EGONS ZABLOVSKIS

Sevišķi interesantus pasākumus sācis organizēt Latvijas Universitātes Tūristu klubs. Tie ir tūrisma braucieni uz mūsu līdzšinējiem "baltajiem plankumiem" — uz rietumiem, ziemeļiem, dienvidiem. Pie tam šie braucieni ir pa kabatai arī ne sevišķi labi situētiem cilvēkiem. Tiesa, tajos nav lielu ērtību un komforta, jo ceļojot dzīve paiet automašīnā un ekskursijās. Viesnīcas paliek labākiem laikiem, restorānos, dārgajos teātros un bāros arī parasti neiegriežas. Taču gūtās informācijas daudzums pat nav isti aptverams. Redzam un piedzīvojam tik daudz, cik varētu gūt, piedaloties "oficiālajos" tūrisma braucienos desmitiem reizu.

Šoreiz stāsts par braucieni šī gada marta beigās cauri astoņām valstīm no Baltijas līdz Vidusjūrai. Galvenais mērķis bija iepazīt Itāliju un piedalīties Vigarano pilsētā Itālijas atklātajā maratonskrējienā.

Brauciens sākas svētdienas rītā no Alma mater parādes durvīm. Ardievu Daugava, mēs braucam uz tavu māsu Donavu! Ardievu Latvija, kas šorīt Bauskas novadā bija tinusies mikstā baltā tikko uzkritušā sniegā. Mēs braucam uz saulaino Itāliju un gribam pabūt pilsētu pilsētā Romā un Vatikānā.

Neizprotami sarežģīto robežpunktu Lazdiņos šķērsojām brīnumaini ātri, jo mums bija "stiprs papīrs". Jābrīnās, kāpēc te nav iespējams nodrošināt normālu robežpāreju — cilvēkiem bieži jāgaida rindā vairākas dienas. Kam tas ir izdevīgi?

Esam Polijā. Braucam cauri Augustovas mežiem. Nāk prātā pirmā pasaules kara notikumi, kad šajos mežos traģiski gāja bojā krievu armijas XVI korpuss, kurā bija daudz latviešu. Tūlīgie cara armijas ģenerāļi nemācēja karot. Žēl to tautas dēlu, kas nekad nevairs neatgriezās dzimtenē vai arī mocījās vācu karagūstekņu nometnēs.

Jauks bija brauciens pāri Tatriem pa likloču kalnu ceļiem. Bija dūmakains rīts un vieglie miglas kupuči teiksmaini rotājās vareno egļu galotnēs, brīžiem nolaidzdamies arī jau zaļot sākušajās ielejās, kur varējām tālē saskatīt pa mazam kalnu ciemam.

Slovākijā ilgi braucām pa skaisto Bistricas ieleju, kura vietām bija tik

šaura, ka reizēm likās — kalnu ciemati uzcelti viens virs otra. Te pēdējā pasaules karā bija partizānu novads. Te mēs redzējām kalnu kūrortus un slēpotāju grupas augstu kalnos. Jā, jauka kalnainā Slovākija — šī tikko pušu sašķeltās bijušās Čehoslovākijas austrumu daļa! Brižam gribējās kāpt ārā no mašīnām, likt slēpes pie kājām un doties sniegotajās

kalnu nogāzēs.

Pret vakaru jau šķērsojām Ungārijas robežu un tuvojamies Budapeštai. Nakšņojām pie Donavas.

Klusi un rāmi plūda ūdeņi no Alpu priekškalnēm, it kā gribēdami labi apskatīt jauko pilsētu tās krastos. Viegla migla, rotādamās virs ūdeņiem, priecēja mūsu dvēseles — taču retais no mums bija iepriekš redzējis daudz apdziedāto Eiropas galveno ūdens artēriju — trīs Centrāleiropas galvaspilsētu auklētāju. Vīne, Budapešta un Belgrada celtas Donavas krastos.

"Pērli pie Donavas", kurā dzīvo vairāk par 2 miljoniem cilvēku, apskatām nākošajā dienā, jūsmojot par savdabīgo Ungārijas parlamenta ēku, jaunceltnēm Peštas centrā un veco Matiaša baznīcas kompleksu Budas pusē. Daudz par maz ir viena diena Budapeštā! Droši var apgalvot, ka tā bija viena no patīkamākajām mūsu garajā ceļā.

Braucot gar Balatona ezeru, šķiet, esam Rīgas Jūrmalā. Te tādi paši smiltāji, tādas pašas priedes un tādas pašas vasarničas. Šī sa-

jūta neatstāj mūs ilgi arī vēl tad, kad aiz ezera braucām cauri plašam purvājam. Vai tie nebija lielic Kemercu purvi?

Vakarā pāri Slovēnijai cēlās jauns mēness. aicinādams mūs ielūkoties šajā jaunajā valstī, kura radusies, sabrūkot daudz nacionālajai Dienvidslāvijai. Valsts teritorija ir trīs reizes mazāka nekā Latvija (20 000 km²) ar 1,91 milj. iedzīvotājiem, bet kas te par ipatnu dabu! Nav brīnums, ka valsts

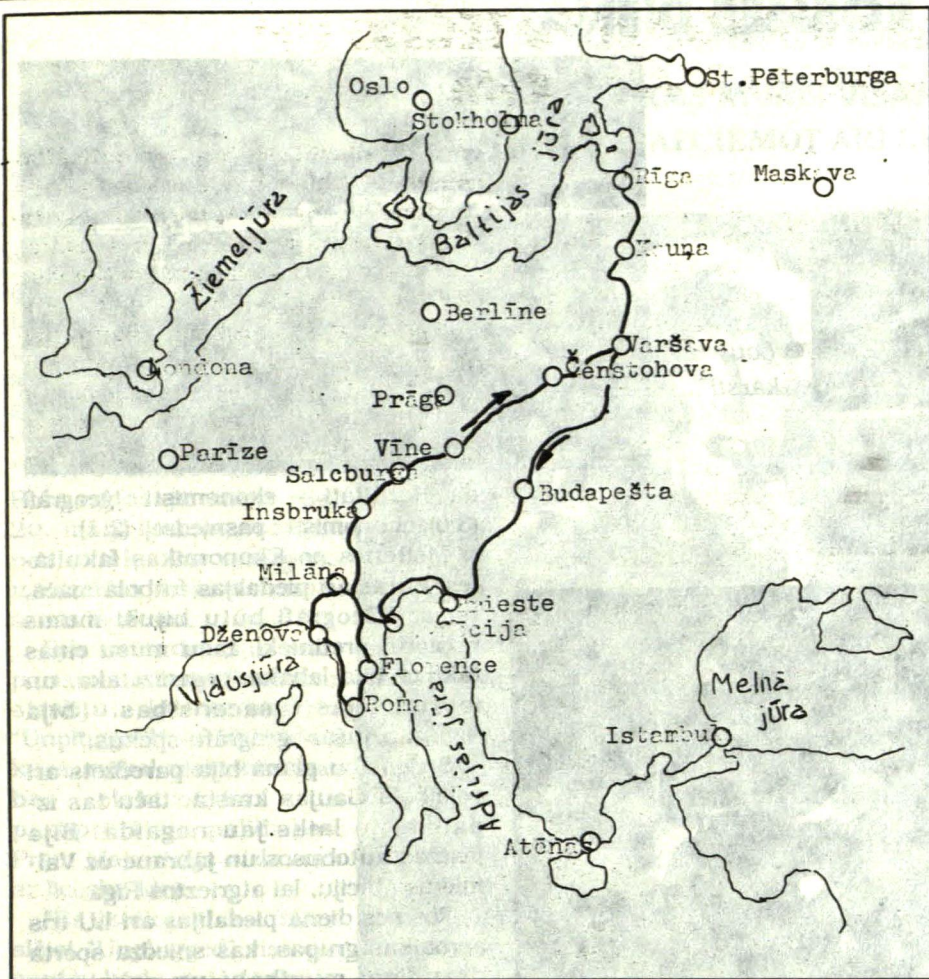
kļuvusi par tūristu iecienītu zemi. Kaili, klinšaini kalni te mijas ar zaļu priežu mežu puduriem, šauras ielejas ar Adrijas jūras plašumu. Redzējām daudz jauku modernu kūrortu, lieliskas klintīs celtas autostrādes, kuras vietumis virzījās pāri augstu gaisā paceltām arkām, dažkārt pat pāri ielejām un ciematiem. Slovēnija bija Dienvidslāvijas saimnieciski un kulturāli attīstītākais novads. Slovēņi var lepoties ar rietumu tipa demokrātiju, mūsdienīgu konstitūciju un laipniem patikamiem ļaudīm. Valstij grūtības sagādā karš kaimiņzemē Horvātijā, ar kuru ir 600 km robeža.

Nelieli sarežģījumi pie Itālijas robežas spiež mūs doties uz Koperas pilsētu pie Adrijas jūras. Izrādījās, ka, veicot šo likumiņu, esam guvuši daudz — iepazīstam vienu no vecākajām pilsētām pie Dolomītu kalniem un Adrijas jūras.

Grieķu leģenda vēsta, ka pilsētu dibinājusi dieviete Atēna. Pilsētas izdevīgais stāvoklis veicināja tās attīstību. Slāvi te sāka ieplūst, sākot ar 804. gadu, frankistu valdīšanas laikā. Kad pie varas bija venēcieši (12.—13. gs.), pilsēta izveidojās par Istras novada galvaspilsētu. Austroungārijas valdības politika un blakus esošās Triestas izaugsme bija par iemeslu Koperas ekonomiskai stagnācijai. Tā sākās reizē ar slovēņu nacionālo atmodu. Tad sākās arī slovēņu represijas, kuras pastiprinājās pēc pirmā pasaules kara un bija jo sevišķi nežēlīgas fašisma laikos.

Senās Koperas centrs vēl joprojām ir slēpts aiz mūriem, kas noteica pilsētas kompakto uzbūvi. Te ir vēl ciešāk nekā Iekšrigā! Vecpilsētas centrā ir Tito laukums ar ievērojamu ēku kompleksu: katedrāle

VISI CEĻI VED UZ ROMU

arī mākslas un kultūras pilsēta. Te darbojušies visu laiku labākie gleznotāji un mākslinieki, sākot no Giambellino līdz Carpaccio, no Giorgione līdz Ticiānam, no Tinteretto līdz Paole Veronese, no Tiepolo līdz Guardi, no Longhi līdz Canaletto.

Venēciju aptuveni vienādās daļās daļa Lielais kanāls — Canal Grande. Kanālu ieslēdz brīnīšķīgas pils un baznīcas, kā arī gaumīgas dzīvojamās mājas. Kā apmāti visu dienu klistam pa kanālmalām un krāšņajiem laukumiem.

Pats nozīmīgākais Venēcijā, šķiet, ir Sv. Marka laukums un celtnu komplekss ap to. Centrālā celtnē ir Sv. Marka katedrāle. Pirmā baznīca celta par godu evaņģēlistam Sv. Markam 832. gadā. Leģenda stāsta, ka divi venēciešu jūrnīki slepeni nogādājuši evaņģēlista mirstīgās atliekas no Ēģiptes Venēcijā. Baznīca vairākkārt izpostīta un atkal atjaunota 1071. gadā un turpmāk papildināta un izdaiļota. Šajā darbā piedalījušies daudzi slaveni mākslinieki, piemēram, Nikolo Lamberti, A. Gaetana. Liels bijis XV gs. Florences humānisma mākslas laikmeta iespaids. Baznīcas interjers veidots pēc grieķu krusta. Logos mozaikas ar kopplatību 4500 m². Arī grīda veidota no marmora mozaikām. Baznīcas sienas klātas marmora plāksnēm. Daudz juvelierizstrādājumu.

Blakus katedrālei atrodas lieliskā Hercogu (dodžu) pils, kuras arhitektūra ir visraksturīgākā Venēcijai. Pils celta reizē ar pilsētu XV gs. desmitajos gados. Pils telpās ilgu laiku bija pilsētas — republikas valdība ar savām daudzajām iestādēm.

(Turpinājums sekos)

ar gotikas portālu (1716. g.), ievērojamā gleznotāja Carpaccio torni, kas vispirms lietots aizsardzībai, bet vēlāk kā avanu tornis (1418. g.), Preatoru pils (15. gs.). Pilsētai bija 12 vārti.

Sākot ar 1954. gadu, novads atkal uzplaukst. No šī laika pilsēta no zvejnieku un mākslinieku pilsētas sāka pārveidoties par industriālu centru ar ievērojamu ostu ziemeļu Adriatijā. Novads pazīstams arī ar garšīgajiem Istras vīniem un vīnogām, kurām labi patīk maigais Vidusjūras klimats.

Mūsu ceļojuma ceturrtās dienas pievakarē šķērsojām Itālijas robežu, un sākās galvu reibinošs nobrauciens uz Triestu. Liekas, ka lidojam, jo tālu zem sevis redzam jūru un tai pieslēkušos pilsētu. Valstu robeža gājusi augstu kalnos, bet kalni piespiedušies cieši jūrai. Lieliska ir Trieste — divvalodas un mūžīgo strīdu vieta. Pilsētu par savu sauc kā slovēņi, tā itālieši. Tā celta uz daudziem pakalniem un no katra paveras skati uz jūru un Dolomitu kalniem. Senajā pilsētā ir daudz pieminekļu, pārsteidz arī daudzās augstceltnes. Kā nav bail no

biežajām zemestrīcēm!

Gluds kā spogulis bija Adrijas jūras klajs, kad agrā ritā atstājām Triesti un devāmies uz Venēciju. Nav vārdu, lai aprakstītu ceļu gar Adrijas jūru! Klintīs līdz pašam ūdenim un bieži ceļš izcirsts klintīs. Ceļmalās papeles un palmas. Priekšā zilā jūras zilgme. Ko vēl jaukāku var vēlēties! Un kur vēl pīnijas!

Piecus kilometrus garš dambis savieno Venēciju ar cietzemi. Seklajā lagūnā, kura atdala Rivoalto salu, uz kuras uzbūvēta Venēcija, laiski peld kaijas, redzami zvejnieku tikli un atspoguļojas siltā Itālijas saule. Esam Venēcija — sapņu un iedomu pilsētā. Tādas savādas trīsas! Gandrīz negribas ticēt, ka drīz, drīz redzēsim šo pilsētu uz ūdens, gandrīz bez ielām, tik kanāliem un gondolām bagātu.

Venēciju sāka celt 810. gadā, kad Romas sabrukuma laikos vajadzēja rast drošu patvēruma vietu. Tādu Andžello Partesipacio izvēlējās salu. Pašreiz te dzīvo ap 356 tūkstoši cilvēku, un visa sala ir blīvi apdzīvota. Pilsēta vienmēr ir bijusi ne vien jūras un tirdzniecības, bet

ROSMES DIENA

AIJA ŠULTE - TEKSTS
ANDRIS DZENIS - FOTO

● *Stadions. Studenti ķeras pie darba*

21. maijā Valmierā notika Olimpiskās Rosmes diena. LU studenti un pasniedzēji, kas ir draugos ar sportu, agrā rīta stundā izbrauca no Rīgas, lai sagatavotu Valmieras stadionu pienācīgā kārtībā. Kā jau zināms, mēs visi gaidījām vienu no kolosālākajiem pasākumiem Latvijā vasarā — Vispasaules latviešu Tris-zvaigžņu spēles. Tās notika Valmieras stadionā — tajā pašā, ko palīdzēja sakopt LU pārstāvji. Taču talcnieki ne tikai strādāja, bet arī sportoja un atpūtās.

Notika soļošanas stafete, kurā piedalījās pasniedzēju, filologu un ģeogrāfu komandas. Uzvarēja tie, kam jau pēc specialitātes nolemts daudz soļot, ceļot, pētīt — tātad ģeogrāfijas fakultātes studenti. Arī jautrības stafetē uzvarēja ģeogrāfi, bet virves vilkšanā — filologi. Interessants skats bija, kad virves galos stājās un spēkiem mērojās LU pasniedzēju un stadiona strādnieku komanda. Ilgi

● *Ļoti karsti ...*

da. Rezultāti — ekonomisti : ģeogrāfi (3:0), ekonomisti : pasniedzēji (2:1).

Meitenes no Ekonomikas fakultātes, kuras arī piedalījās futbola mačā, teica: "Ģeogrāfi būtu bijuši mums nopietni pretinieki, taču mūsu ciņas taktika bija labāka, organizētāka, un iepriekšējās sacensības bija "izpumpējušas" ģeogrāfu spēkus."

Sacensību plānā bija paredzēts arī volejbols Gaujas krastā, taču tas izpalika, jo laiks jau negaida. Bija jāsežas autobusos un jābrauc uz Valmieras staciju, lai atgrieztos Rīgā.

Rosmes dienā piedalījās arī LU trīs aerobikas grupas, kas sniedza sporta draugiem muzikālu un sportisku priekšnesumu. Vilcienā varēja pārliecināties, ka LU studenti ir ne tikai labi sportisti, bet arī dziedātāji. Visu ceļu līdz Rīgai savā starpā sacentās, bet vēlāk apvienojās (vienotā kori) Ekonomikas un Ģeogrāfijas fakultātes studenti. Kas tagad jāsežina — uzvarēja draudzība?

● *Viens no skaistākajiem priekšnesumiem*

virve bija uzvilka kā stīga, un nekustējās ne uz vienu pusi. Beigās tomēr uzvarēja stadiona strādnieki.

Futbolā spīdošu uzvaru guva Ekonomikas fakultātes studentu koman-

● *Veselības un sporta izglītības katedras vadītājs J. Melbārdis apbalvo izturīgo soļotāju - docentu L. Vitolu*

● *Virvi velk spēcīgās I kursa ekonomistes*

CERĪBĀ UZ ATBRĪVOŠANOS

NO TUMSAS, KAS MUMS VISAPKĀRT

TĀ RUNĀ, KA POLS MAKARTNIJS GRIB APCIEMOT ARĪ LATVIJU, TĀDĒĻ STĀSTS ŠOREIZ PAR VIŅU

1991. gada 25. janvāra vakarā Pols Makartnijs ar grupu ieradās Londonas Limehouse studijā un kāpa uz mazās skatuviņas, lai ierakstītu TV šovu. Pēc trim stundām dzīva ieraksti vispārsteidzošākajam "kontrabandas" albumam Pola radošajā mūžā. Bet 20. maijā kolekcionāriem par prieku iznāca īpašs maztiražas disks ar uzstāšanās ierakstu.

Pols toreiz devās uz mazpazīstamu Ziemeļlondonas studiju, lai ierakstītu "Unplugged"* — MTV šovu, kurā mākslinieki uzstājas bez elektronikas un pastiprinātāju palīdzības. Prom Makartnijs aizbrauca ar lielisku ideju.

"Es iztēlojos, kā, translējot "Unplugged" visā pasaulē, kāds gaišs cilvēks noteikti izmanto iespēju un ieraksta videokasetē, lai pārvērstu to par kontrabandas precī," tā Pols, "tāpēc mēs paši izlēmām "uztaisīt kontrabandu". Atpakaļceļā no studijas, mašīnā, noklausījāmies ierakstus. Kad tikām mājās, jau zinājām, ka albums būs. Izdosim to tādu, kāds sanācis."

"Unplugged — The Official Bootleg" (Oficiāla Kontrabanda) ietver sevi vienu no vispārsteidzošākajiem Pola priekšnesumiem. Tas ir dziļš blūzs un rokabilija. Sintezatori, sateļitraidītāji, Hofnera bass atstāti mājās kā lieki. Pols spēlē sešstīgu akustisko ģitāru, Hemišs Stjuarts — akustisko basu, Pols "Wix" Vikens plinkšķina parastas klavieres un akordeonu, Linda Makartnija spēlē ar roku darbināmās indiāņu harmonikas un Pola jaunais bundzinieks, ex Pretenders Blērs Kaninģems paliek pie vienkārša

990 25275

MPL COMMUNICATIONS LTD. PHOTOGRAPHER ALAN SILFEN

PAUL McCARTNEY
EMI

komplekta.

Viena no šova zvaigznotajām minūtēm, kuru 3. aprīlī translēja MTV, bija dziesmas "I lost my little girl" pirmais un vienīgais TV atskaņojums. Tā ir Pola pirmā dziesma, kas tapusi, kad slavenais mūziķis vēl bija četrpadsmitgadīgs Liverpūles skolaspuika.

"The Official Bootleg" iekļautas arī dziesmas "Blue

Moon of Kentucky", "I've Just See A Face", "Every Night", "She's A Woman", "And I Love Her", "That Would Be Something", "Blackbird", "Junk", "Be Bop A Lula", "Good Rockin' Tonight" un "Here There and Everywhere".

Ir arī trīs sevišķi ieraksti, kurus grupa nospēlēja tai liktenīgajā vakarā, taču tie neatspoguļojas MTV šovā.

Tie ir "San Francisco Bay Blues", "High Heeled Sneakers" un "Ain't No Sunshine". Ar pedejo Pols un grupa iepriecināja tikai nelielu (200) ielūgtu draugu pulciņu. Muziķi uzstājas mainītas lomas: Hemiš dziedāja vadošo vokālu, Robijs spēlēja klavieres, Wix — basu, Linda — sitamos instrumentus, Blers — trissturi, bet Pols pats "dauzija" bungas. "The Unplugged" ir Pola otra "oficiāla kontrabanda". 1988. gada viņš ierakstīja "Back in the USSR" — rokenrola standartu kolekciju, kuru vienīgo izdeva Padomju Savienība.

"Šis ir numurs divi "kontrabandu" serija. Laba pieredze bija ar krievu variantu, un man ir prieks to darīt atkal," saka Pols, "pašlaik mums ir vinila variants, izdots Spanijā kopā ar plates apvaku spāniski. Ta kā turieties, lingvisti! Es patiešām nezīnu, ko tas nozīmēs. Mēs, iespējams, nebeigsim ar spānisko tulkojumu "Madam, tā ir mana bagāža"."

Kopā tika izdotas tikai 500 000 Unplugged — The Official Bootleg kopijas.

*nepieslēgts elektriskajam tīklam

— No angļu valodas tulkojusi ILZE JOZEPA

Redakcijas piebilde.

Ilze kļuvusi LU studente. Apsveicam!

CIEŅĪJAMIE STUDENTI!

1992. gada pavasari "reorganizētais" Jaunatnes teātris pēc aiziešanas no vecās Dailes telpām, pateicoties Studentu teātra atsaucībai, mājvietu sev atradis LU Ķīmijas fakultātē (Kr. Valdemāra ielā 48). Šomēnes jūs tiek atmiņā gaidīti uz izrādēm:

"Sveātnieka sirds" — 10., 22. un 29. septembrī 19.00 (Zentas Mauriņas dziesmuspēle, Mārtiņa Brauna mūzika, izrādes režisors Valentīns Maculēvičs, māksliniece Ināra Gauja)

"Johaidi!" — 15. un 24. septembrī 19.00 (Komēdija, kas tapusi pēc S. Mrožeka "Māja uz robežas" un F. Arrabala "Pikniks" absurda viencēllēmēm, režisors Valentīns Maculēvičs, māksliniece Ināra Gauja, izrādē izmantota Ludviga van Bēthovena un Raimonda Paula mūzika).

Studentiem jāmaksā tikai puse no biļetes vērtības — 20 santīmi. Biļetes varat iegādāties pirms izrādes Ķīmijas fakultātē, vai arī Dailes teātra kasē.

Ja vēlaties biļetes pasūtīt visam kolektīvam vai arī nedaudz nopelnīt, strādājot par biļešu izplatītājiem, zvaniet Jaunatnes teātra administratorē Gunai Kārklīpai — 405778 (vakaros).

...

Uzmanību laikraksta "Universitātes Avize" faniem, lasītājiem un šķirstītājiem! Sākot ar šī mācību gada avizes 1. numuru, publicēsim katra mēneša atzīmējamo vārda

dienu vārdus ar to nozīmēm. Tas būs sava veida apsveikums LU studentiem, studentēm un mācību spēkiem vārda dienās, kā arī katrs varēs uzzināt, ko nozīmē paša vārds, no kura vārda tas savukārt celles, kad un kur tas ir pirmoreiz fiksēts Latvijā. Ticam, ka tā būs interesanta lasāmviela, no kuras jūs varēsiet iegūt jaunas zināšanas par latviešu personvārdiem. Daudzi no tiem aizgūti no citām tautām, bet ir arī senie, pirmskristietības laika latviešu personvārdi, ka, piemēram, Alnis, Irbe, u.c.

Vārda dienu sarakstam par pamatu ņemta Klava Siliņa "Latviešu personvārdu vārdnīca". R.: Zinātne, 1990. **SVEICAM VĀRDA DIENĀ!**

Septembri

1. Ilmārs — somu valoda ilma — gaiss, vārda pamatā, domājams sens somugru debesu dieva vārds, pirmo reizi fiksēts 1893. g., Vidzemē.

Iluta — droši vien fonētiski darināts vārds, pirmo reizi fiksēts 1935. g., Rīgā.

2. Eliza — ebreju valodā Elishā — dievs ir glabīgš, pirmo reizi fiksēts 1845. g. Ļaudonā, Vidzemē.

Lizete —> Elizabete (ebreju valodā elischeba — dievs ir mans zvērests), pirmo reizi fiksēts 19. gs. 2. cet., Rīgā.

Zete —> Elizabete, pirmo reizi fiksēts 19. gs. beigās, Rīgā.

P.S. Bet Zinību dienā — 1. septembrī vārda diena bija mūsu kolēģim datorsepeciālistam. Tā ja.

Konsultatīvā centra "Māra-S" reklāmas nodaļai vajadzīgi

M k.c. MĀRA-S

REKLĀMAS AĢENTI

UN AĢENTES

No 1. oktobra notiks specializēti kursi. (vakaros)
Pieteikties Rīgā, Elizabetes ielā 23, II stāvā
Tālr. 320831.

P.S. Neatjautīgos, pesimistus un... lūdz neatsaukties

"Universitātes Avize"

Redaktore Ilze BRINKMANE

Tekstu rediģē: Ginta LUKŠEVICA, Linda VAITS

Tekstu ievada: Ilze JOZEPA, Ilze STIKĀNE

Ar datoru "Macintosh SE" tekstu saliek: Ilmārs LAUBERTS

Komercjautājumus kārtro Aldis ZELMENIS

Adrese: Raiņa bulv. 19, 110. telpa, Rīga, LV-1586 Tālrunis: 222944

"UA" iespiests firmā "Druha", Jelgavā, tel. 22927 28010

Reģistrācijas apliecības Nr. 535

Laikraksts iznāk divas reizes mēnesī.

Pārpublicēšanas un citēšanas gadījumā atsauce uz "UA" obligāta.

Redakcijas viedoklis ne vienmēr sakrīt ar rakstu autoru viedokli.

12. septembrī
plkst. 16.00 LU Mazajā
aulā dzejnieces no Raņādas
G. Ikonas - Krūmiņas
dzejas pēcpusdienā.
Aicināti visi interesenti.